

Отъ тамъ на западъ до една точка, избрана на издадената частъ отъ старата граница близо до Дъсченъ Кладенецъ:

Една линия, която ще се опредѣли на самото мѣсто, като се следва по гребена на Руй-Планина и се мине презъ котитѣ 1199, 1466 и 1706;

Отъ тамъ къмъ югозападъ до кота 1516 (Голѣма Рудина), приблизително на 17 километра западно отъ Трънъ:

Старата българо-сръбска граница;

Отъ тамъ на югъ до една точка, избрана по рѣка Ерма (Трънска) на изтокъ отъ Стрезимировци:

Една линия, която ще се опредѣли на самото мѣсто;

Отъ тамъ къмъ югъ до рѣка Драговищица, непосредствено подъ вливането на рѣкитѣ близо до кота 672:

de là vers l'Ouest et jusqu'à un point à choisir sur l'ancienne frontière au saillant près de Descani Kladenac:

une ligne à déterminer sur le terrain suivant la crête de Ruj Planina et passant par les cotes 1199, 1466 et 1706;

de là vers le Sud-Ouest et jusqu'à la cote 1516 (Golema Rudina), à 17 kilomètres environ à l'Ouest de Trn;

l'ancienne frontière bulgaro-serbe; de là, vers le Sud et jusqu'à un point à choisir sur la rivière Jerma (Trnska) à l'Est de Strezimirovci:

une ligne à déterminer sur le terrain; de là, vers le Sud et jusqu'à la rivière Dragovichtitza immédiatement en aval du confluent de rivières près de la cote 672:

Турция доброволно отстъпи на България Одринъ съ една малка ивица земя край р. Марица между Мустафа-паша и с. Мандра.

2.- Граници по Ньойския договоръ.

При обявяването на войната отъ 1915 г. границитѣ на България следователно представляваха едно пространство отъ 114,424'508 □ килом.

Съ подписване на договора въ Ньой отъ 21 Ноември 1919 г. отъ България се откъснаха нови територии като се дадоха на Сърбия: Царибродско, Трънско, Босилеградско и Кулско — 1555 кв. км. съ 107 населени мѣста и население 64,509 отъ които 54,758 българи, 8,637 румъни, 549 цигани и само 127 сърби, и Струмишката околия съ 70 села и 27,714 население, изключително бежанци-българи, заселеници следъ Балканската война.

Съ Румъния остана границата, която бѣше на 1 Августъ 1914 г. т. е. тая по Букурещкия Договоръ, въпреки поетия ангажиментъ отъ Съглашението при сключването на Солунското Примирие отъ 29 Септември 1918 г., потвърденъ на нѣколко пѣти отъ Висшето Командуване на съюзнитѣ източни армии. По чл. 2 отъ Конвенцията за Примирието се предвиждаше даже България да държи 2 дивизии въ боенъ редъ, определени за пазене източната и Добруджанска граница. Последната, фактически се заемаше отъ български войски по поканата на Антантата. А презъ Ноември министра на вътрешнитѣ работи г. Мушановъ придруженъ отъ английски полковникъ отъ Главното Командуване предприе официална обиколка изъ Добруджа и съвмѣстно съ последния преглеждаха българскитѣ административни власти тамъ, като успокояваха българското население, че Добруджа ще остане въ границитѣ на България!...

На 24 Ноември с. г. когато Висшето Командуване по заповѣдъ на съюзнитѣ правителства предписа да се оттегли българската войска отъ Добруджа съобщилъ:

„1-во, че окупацията на Добруджа ще се повѣри на съюзни войски, съ изключение на румънската войска;

2-ро, че отъ тая окупация нѣма да бждатъ въ никаква зависимостъ бждащитѣ решения на конференцията за Мира по участието на Добруджа и

3-то, че докато се реши въпроса отъ съюзнитѣ правителства, българската администрация ще остане въ страната временно.